

SÁM HẸI

Tác giả: Đỗ Ngọc Thanh Hoàng, 12/1

“Đúng 14 giờ 30 phút, ngày 6 tháng 7 năm 2012, tôi phòng xử án của Tòa án nhân dân thành phố Tam Kỳ, tỉnh Quảng Nam, bắt đầu vang lên lời tuyên án của cha tôi là “Nhân danh nhân dân Cộng hòa xã hội Chủ nghĩa Việt Nam... Tuyên phạt bị cáo sáu năm tù giam vì tội trộm cắp tài sản và cố ý gây thương tích cho người khác.”

Nó gõ cửa xuống trước vành móng ngựa như sắp đổ hoàn toàn, cái bóng tính linh của một thằng con trai đầu tuấn mồm miệng tám giờ chẵn còn nữa, thay vào đó là những giọt nước mắt hời hợt. Những giọt nước mắt đó phải là sự ân hận muộn màng hay không? Đôi bàn tay nắm chặt lấy nhau như vớt chai sập giờ đã nằm gọn trong chiếc còng sắt Tám. Khi công an dắt nó ra khỏi phiên tòa nó cũng nhìn ánh mắt đó hoe không còn sự sợ hãi của bà ngoại nó. Cũng chính ánh mắt ấy đã làm nó hời hợt ăn năn suốt thời gian đi tù của mình chẳng?

Bà ngoại nó do quá sợ hãi lầm bầm rồi qua đời khi nó đang ngồi tù năm tháng, cậu út đến báo tin mà nó khóc như mưa trước mặt cậu, còn cậu nó chờ lâu cũng chẳng nghe gì nó mà cay nghiệt: “Bà mày chết, mày hài lòng rồi chứ?”

Ngày xưa, nó cũng đã từng có một gia đình hạnh phúc, ba nó thì đi làm công trình còn mẹ và nó ở nhà làm vài việc để nuôi gia đình. Tuy không khá giả, nhưng thì ba cũng ba đứa con nhưng cũng đủ sống, đủ qua ngày. Rồi! Bị bệnh không may phá vỡ gia đình bé nhỏ của nó, năm nó lên mười ba nó trong lúc làm công việc bấp bập giàn mà qua đời. Thế đó, hai mẹ con nó bị vỡ gia đình rồi. Bà ngoại nó chết, mẹ nó chết, a chết,

Viết bởi Ban Biên Tập

Thứ ba, 25 Tháng 12 2018 04:55 -

---

mà nó đã ngẩng lên ngẩng xuông

mày bìn. Đ

à tang ba, nó cảm thấy nhấc ba mình mà nó đâu ý thức được rằng ba nó đã đi xa mãi mãi.

Mày ngẩng lên thì nó nói: “Ba con đi bán muối rồi sau ba về mua đồ chơi cho con”. Nhấc lên đi

,
mà ôm nó vào lòng mà không nói được gì, bà con liền xóm ai cũng thương tình, đừng viên giúp đỡ an ủi mẹ con nó.

Thấy gian tham thoát trôi đi, nay thương bé vào lớp mới, càng lớn nó càng khô ngô lại thích khám phá, hiểu được đôi chút lý luận. Ngày bé nó mới đi cuộc sống trên lên khó khăn hơn rất nhiều, mà nó làm việc vất vả nhiều hơn, lúc bé nó phải gọi nó qua ông bà ngoi trông. Đều rồi ông trẻ cũng không có mặt tại nhà lại ở trên đũa nó, năm lớp Năm mà nó đã quyết định đi theo người khác mà bé lại nó cho ông bà ngoi. Ngày mà nó đi

,
tay chắp khắp

ét

vài vài

chức

bác cho ông bà ngoi,

hôn lên má

nó mới cái rồi bác lên chiếc xe cùng người đàn ông mà đi thật xa, bác mới nói khuyên ngăn cả ba mẹ mình

. B

ây gi

nó

đã ý thức được rằng mà nó đã bé nó đi, không còn thương nó nữa, nó khóc nhiều lắm, buồn tủi nhiều lắm. Cuộc sống béng chức thay đổi quá nhiều, bé nó mới, mà nó đi theo người khác đã đi lại cho nó mới thật thương lòng không thể nào lớp được. Hiểu được vậy ông bà ngoi thương nó nhiều lắm, bà ngoi sợ nó thất thối, sợ nó thiêu vụng tình thương. Lúc nào bà cũng dành miếng ăn ngon cái mới đẹp, trong thâm tâm bà nó mong muốn đứa cháu bé thật như cả mình được hạnh phúc vui vẻ.

Nhưng miếng đời thì ai ai cũng trải qua được đi ư gì, đã có những người ra tình vào vụng thân phận cả nó. Họ nói nó là đứa không cha, không mẹ nhưng có ai cho con cái cả mình tiếp xúc với nó. Dù đến đến nó tách biệt với cuộc sống, nó nhấc ba và hơn người phải bỏ rời mình. Nhưng đời đó như là nguyên nhân chính khiến sa đà vào con đường ăn chơi quỵ phá. Tất cả trải nghiệm lành, tất cả những bây giờ nó đã thay đổi hoàn toàn!

Suốt những năm học cấp Hai có lẽ là khoảng thời gian mà bà ngoi nó buồn rầu khổ tâm

Viết bởi Ban Biên Tập

Thứ ba, 25 Tháng 12 2018 04:55 -

---

nhặt. Nó ngớ ngẩn ch, hành ch như mợ, sa sút, suốt ngày theo lũ bạn tập tành các quán game, bida.... Bỏ bạn khuyên nhủ nó bao nhiêu rồi cũng chẳng nghe, bà nó vất vả lao lã, vất vả lao tâm, bà luôn mong sẽ dấy dấy cháu con a mình nên ngớ ngẩn. Nhìn mặt con a mình tíu tít y

,
cứ u

ruột con a nó

không khi lo lắng:

“Mẹ thấy không? Hi sinh cho nó bao nhiêu u, giờ nó có nghĩ đến mẹ đâu”.

- Con đừng có nói vậy! Mẹ luôn mong thằng Nam nên ngớ ngẩn, nó đã quá bất hạnh rồi, con nói nó nghe mà buồn.

- Nó mà cũng bất hạnh hơn mẹ! Thế khi nuôi nó suốt sếp ch là gánh nặng con a bố mẹ mà thôi.

Một cái tát tai nhè nhẹ giáng xuống mặt con út nó, thế nhè đến giờ bà chửi a h đánh con. Nhưng hôm nay đứa con trai bà hết mặt thối ng yêu lười phỉ ăn tát đau đến.

Nó vô tình nghe được câu chuyện con a bà ngoi và con a mình mà buồn lảm. Nó lảm lảm bực ra phía bên kia góc đó trầm tư suy nghĩ chẳng khác gì ông con non. Cuối đêm hôm đó, nó không thèm về nhà, nó ngớ ngẩn nhà mẹ đẻ a bố, còn ông bà ngoi con lo lắng không yên, suốt đêm đi tìm mà vô ích. Ngày hôm sau nó về thì bà ngoi đánh đòn nhè nhè nó về con ng đến chửi lo lắng.

Thời gian sau đó nó ăn chửi, quỵ phá nhiều hơn, nó hay vòi vĩnh, xin tiền ngoi mình, đòi ngoi mua giày dép, quần áo mới ... Thế chẳng cháu không đến cháu thì u thì n bố t k thì gì. Dù cho nhà khó khăn nhưng bà rán sếp sếp a, ra ngoài nó chẳng thua bố t k ai

Bà về nhà mong cháu mình sẽ nên ngớ ngẩn, sẽ nó h h ng ...

Năm nó học lớp 11 nó nghe lười t b n r rê b h c lên thành phố làm việc, bà khổ tâm vì nó khóc thê m t, khuyên nó mà cũng chẳng chịu nghe, nó con bỏ là đi làm để giúp ông bà ngoi, bà đến ng viên rồi van xin nó đi học nhưng nó chẳng m y suy nghĩ về lười bà. Nó lên

Vị trí bài Ban Biên Tập

Thứ ba, 25 Tháng 12 2018 04:55 -

thành phố làm lâu lâu mới về thăm ngoại. Mẹ tôi cháu về bà vui như tết vậy, nhưng món hủ tiếu gõ mà cháu mình thích nhất để nó ăn, giờ cháu cũng đã đành ngoại chỉ biết báo ban nó gìn giữ sức khỏe mà làm việc.

Bây giờ, nó đi làm cũng được ba năm rồi, như ngày xưa nó về nhà mua cho ngoại nó chiếc tivi to, mua cho vài ký cà phê cho mà ông ngoại rất thích uống. Rồi cho ngoại vài triệu, ngoại thì mừng nó làm việc không nhàn, nó khăn

gắng là tiền dành dụm được. B
à đâu hay là số tiền nó đưa cũng chỉ là phần rút lại sau mấy lần thực hiện xong phi vụ. Nó lên thành phố làm trong quán cà phê nhưng cũng chỉ làm vài triệu ba cọc ba đồng, nhìn tiền bỏ trong quán làm chung lúc nào tiền cũng đi túi thích tiêu gì tiêu, xài gì xài. Nó gọi

g
hỏi, lần la mãi thì mới biết đêm đêm sau khi làm xong rồi nó đi rút ruột các công trình đang thi công cùng một nhóm đi ca. Thấy vậy nó xin được tham gia và được đi giảng học đồng ý, xử lý tình huống khá tốt, nên nhiều về trước đã trốn đi đem lại vài chục triệu là ít cho nó, nó thấy tiền thì
hoa mắt

,
cả lao vào con đường tội lỗi mà không có lối ra. Bây giờ nó thấy cuộc sống sung sướng, không gò bó như ngày xưa quê và nó cũng đường như lãng quên bà mình đang rất mong nhớ và lo lắng.

Nhưng “đi đêm rồi cũng có ngày gặp ma” trong một lần khi đang thực hiện hành vi ăn trộm thì nó bị công an bắt, trong lúc chòng trọc nó đã đánh người báo cáo công trình gây xôn xao, đôi bàn tay nắm gọn trong chiếc vòng số 8 nó đã mừng mừng vui vui quang cảnh đen tối của đời mình “Hết rồi, hết thốt rồi”.

Ông bà ngoại nó sức ngã bệnh, tiền tiêu hết rồi đi vào thăm cháu bà buồn bã nói chuyện
“rằng khỏe rồi vậy hả Nam”. Nó chỉ khóc mà chẳng nói được gì. Ngoại đau buồn rầu rĩ, ân hận vì không dạy dỗ cháu mình nên thân. Để cháu mình lao vào vòng lao lý

..
.

Còn một điều tâm thân gây nên gánh hi sinh, nuôi dưỡng vậy mà nó lại đáp đền cho ngoại mình đây sao? Nhưng ngày đưa ngoại tù, nó không sao nói được nó nhớ ngoại, nhớ những món ăn ngon ngoại nấu, nhớ món hủ tiếu gõ của ngoại nấu, con người ghét chửi chửi quỵ phá, con người quá phải không ngoại ? ... Nó khóc như mưa, đau lòng tâm, con người trên thế gian lúc nào cũng vậy, khi họ làm sai họ nghĩ mình đúng cho đến lúc hiểu ra thì cũng quá muộn.

Giờ đây nó đã ra tù, ngày nó ra tù nó còn buồn hơn là cái ngày bà ngoi nó đi xa. Nó trở về mái ấm ngày xưa, nơi mà nó vui ngoi rau cháo qua ngày mà hạnh phúc, gian nhà quố nh về ng chố còn mình ông ngoi chăm lo hướ ng khói, củ u nó thì cũng đi làm ăn xa thi tho ng g i vài đố ng về cho ông ngoi. Còn nó nghe phong phanh mố củ a nó đi vào t i t n Thanh Hóa đố làm ăn, ng i dố ng cũng khó khăn mà tách biệt không mố t i liên i c. Nó cũng suy nghĩ không biết có có quên mình quên quê hướ ng b n x không?

Mố củ a b c vào đố p vào mố t là di nh củ a bà ngoi nó. Nó rố ng nố c mố t quố xuố ng “Ngoi i i! Con về r i đây, đố a cháu bố t hi u củ a ngoi i về r i đây! Con bố t hi u i m ph i không hố ngoi i....” Ông ngoi i sau hè lên ôm nó vào lòng, nó nói :

-“Con bây giờ chố ng còn gì củ .”

-“Con về n còn có ông đây, ông cháu mình nố ng t a vào nhau mà số ng nghe con.”

Câu chuyố n củ a nó làng xóm ai cũng biết hố cũng t n tâm giúp đố đố nó hòa nhố p về i xã h i. Thi gian thố m thoát trôi đi, giờ đây nó cũng đã mố đố c mố t quố y hố ti u, nó đố t tên cho quán là quán “Ngoi i tôi”, tiố ng tằm hố ti u “Ngoi i tôi” ngày càng đố c nhi u ng i biết đố n, hố đố n đâyố ng hố vì hố ti u rố t ngon và mố t phố n vì số trố ng thành củ a nó. Ai cũng thố y vui, thố y mố ng do củ c số ng củ a hai ông cháu hiố n t i. Còn bây giờ có chố nghố là phố ng đố ng ông ngoi i mình đố n củ i đố i mà thôi.

Hôm nay, trong xóm có tố chố c bố a tiố c liên hoan, nhân ngày gia đình Viố t Nam. Nó lên góp vui chố ng trình văn nghố trong bố đố iố chố số , khuôn mố t đố n trai....

Nó hát bài “bà tôi” :

“Bà tôi đố a tôi ra đố u làng, mố t mình bà đố i củ đố i nố ng to

Viết bởi Ban Biên Tập

Thứ ba, 25 Tháng 12 2018 04:55 -

□□□□□□□□□□ *Này là gió cuốn mây trôi đã a tôi về làng* □□□□□□□□□□□□□□

□□□□□□□□□□ *Này là bóng người liêu xiêu theo tôi về làng*

□□□□□□□□□□ *Làng tôi quanh co quanh, co quanh co, quanh co..."*

Nhóc mất nó rồi từ lúc nào. Bài hát chợt chợt a nhieu người niếm...

Đêm nay nó lại thức khuya, lại suy nghĩ về mọi chuyện đã xảy ra ... Ánh trăng vàng rực rỡ tỏa sáng. C

hà bao giờ nó nhận ra quê hương mình lại đẹp đến vậy. Những người gió mát lành của đêm thanh vắng thổi qua nhà nhà người lại nói d

u

ngọt của bà nó ngày xưa vậy! Cảm giác

bình yên đến lạ

.
Nó chợt thấy c

ó mất vì tình túc lập lánh giữa bầu trời đêm.

Hình n

hàng đôi

theo

tiếng bước chân của nó.

L

ôi như người nếm rồi!

Ngoài trời!